

SYSKONBANDET

Medlemstidning för Kristna synskadades förening Syskonbandet

Foto: Carina Berg

Syskon- bandare med ledarhund

Får man ta hunden med sig in i kyrkan? Läs om några medlemmars erfarenheter i detta nummer.

Inför Nordisk konferens: Våra syskon i Finland

Boktips och tävling!

Från verksamhetsledaren

I somras reste Daniel och jag runt i trakten kring Skara och besökte klosterruinerna Gudhem och Varnhem. Det är inte mycket som återstår av väggar och tak från de tidigt medeltida klostren men det går ändå att föreställa sig hur de cisterciensiska nunnorna och munkarna gick mellan valven och knäböjde vid altaren som mer eller mindre finns kvar idag. Berättelser, sanningsenliga och mer fiktiva genom Jan Guillous böcker om Arn, hjälpte oss att få en inblick i hur vardagslivet fungerade på dessa kloster.

Något som jag fastnade särskilt för var vigvattenskålen vid Gudhems ingång till salen med det största altaret. Skålen, som är framhuggen ur väggens stenmur, har än idag klarat sig från förfallet under århundraden. Den är fylld med vatten nu som då den användes flitigt, och man kan känna de små förslitningarna av de alla fingrar som förts ner i skålen och skrapat längs kanterna. Nunnorna samlades för bön 8 gånger om dagen. Alltså 56 gånger per vecka. På ett år blir det 2920 gånger för varje person. Tänk så många böner som koncentrerat där ifrån sändes upp till Gud! Säkert personliga böner för sitt eget och närståendes liv, men också bön för världen, det som hände i deras samtid och för framtiden.

Hur mycket spelar böner egentligen

roll? Hur mycket påverkar dem det som sker eller inte sker? Dessa frågor kan vi inte svara på men är intressanta att fundera på vilken effekt nunnornas alla böner gjort. Att bön spelar roll vet vi i alla fall och många är det säkert av er läsare som kan berätta om tillfällen där bön gett resultat. Låt oss därför hjälpas åt att be, långa böner med många ord för den som är van vid det eller några tankar under diskningen. Låt oss be för vårt land och länder nära oss, att kärlek till alla medmänniskor ska spridas istället för främlingsfientlighet och vansinnesdåd mot ungdomar och politiker, att vi inte ska få vara med om fler händelser som den i Norge i somras. Be för människor långt borta, för de som drabbats av akut hungersnöd och svält i östra Afrika. Och be för våra vänner i de kristna synskadeföreningarna i Kongo, Tanzania och Etiopien. Be också för Syskonbandet, för det vi tillsammans får vara och betyda. Om bara några veckor har vi vår Nordiska konferens och från Syskonbandet är vi 16 personer som deltar. Be att vi får fina och givande dagar och att vårt Nordiska samarbete ska fortsätta blomma. Annat som är på gång inom föreningen är gemenskapshelg i söder, läs om detta och kom med!

Tina Hanson

Innehåll

Från verksamhetsledaren.....	2
Insamling till missionen	3
Boktips.....	4
Medlemsnytt.....	5
Tävling.....	5
Medlemsporträtt: Jim Lagerlöf.....	6

Gemenskapshelg i söder.....	7
Människans bästa vän.....	7
Våra syskon i Finland.....	9
Betraktelse.....	10
Från redaktören.....	12
Redaktionsruta.....	12

Insamling till missionen.

Vårt missionsarbete i Etiopien, Tanzania och Kongo är ständigt pågående. Ett exempel som vi har stöttat en längre tid och nyligen fått ta del av en rapport ifrån, är litteraturarbetet vid Kibreli Center i Arusha, Tanzania. Daisy Grönkvist skriver bl.a. "Kibreli var från starten 1980 ett utpräglat litteraturarbete. Man fortsätter nu som tidigare med utskick av böcker, bibeldelar, brevkurser och tidningen Kiwakilishi. Det rör sig om närmare 6000 utskick per år. Ett nyare inslag är seminarier för synskadade. Denna verksamhet startade på 1990-talet då vi årligen ordnade en eller två samlingar för synskadade som pågick en hel vecka. Tyngdpunkten låg på de synskadades andliga behov så vi hade mycket bibelundervisning, sång och bön, och samtidigt såg vi till deras lekamliga behov och hade undervisning i hälsofrågor samt diskussioner om vad de kunde göra för att leva utan att behöva tigga. I år har Kibreli's personal följt upp de seminarier som hållits tidigare för att se om undervisningen gett resultat. Man har valt ut ett antal bland deltagarna och besökt deras hem ute i byarna för att med egna ögon se hur de har lyckats med eventuella småföretag. Uppföljningen var mycket uppmuntrande. I ett av distrikten räknar man med att ca 50 % av deltagarna hade startat något slags företag för att livnära sig. Jag fick

se foton av synskadade som startat små butiker eller kiosker, en hade tillsammans med en seende startat en slakteriaffär, en hade fått tag på en handkvarn för att mala jordnötter, någon gör munkar till försäljning, en del odlar majs och solrosor, andra har husdjur som kor, svin, höns och ankor, någon hade byggt ett enkelt lerhus med flera rum för uthyrning."

Detta är bara ett exempel på vad Syskonbandets mission bland synskadade i Afrika är med och stöttar. Tyvärr har insamlingen så här långt i år gått trögt. Vi gör därför detta upprop till dig som har möjlighet att bidra till vår missionsinsamling. Med denna tidning finns det ett inbetalningskort till vårt plusgiro 36 449-7.

Tanzania, foto: Enar Olsson

Boktips: "Fallet Jesus"

"Fallet var solklart. Dixon hade skjutit polisinspektör Scanlon efter ett grannbråk där polisinspektören hade försökt ingripa. Dixon var en sedan tidigare känd bråkmakare som suttit inne för inblandning i ett skottdrama. Polisinspektören hade skjutits med ett skott och just ett skott hade avfyrats med Dixons vapen, som var fullt med hans fingeravtryck och det hade dessutom rätt kaliber. De fakta man kände till pekade i en och samma riktning: Dixon var skyldig."

Ungefär så inleds boken "Fallet Jesus" av Lee Strobel. Fallet som beskrivs betraktades som ett rent rutinfall av Lee, som jobbade som journalist på the Chicago Tribune med bevakning av domstolar som specialitet. Det visade sig emellertid att nya fakta framkom via en uppgiftslämnare, och när man betraktade helheten fanns det en förklaring som bättre passade in på samtliga fakta.

Utan att avslöja hela historien kan jag meddela att Dixon blev frikänd. Men vad har nu detta med Jesus att göra? Det Lee ville visa med berättelsen är att man kan sammanställa fakta så att de pekar i mer än en riktning. Delvis på grund av de fördomar Lee hade om Dixon tycktes förklaringen vara självklar. Luckor eller frågetecken i teorin om att Dixon var skyldig var det lätt att bortse ifrån, när förklaringen tycktes stämma in på den bild han redan hade. Men när han bytte ut sina glasögon av fördomar, mot ett

försök att vara objektiv, såg han fallet i ett nytt ljus.

Denna princip använder Lee sedan när han bestämmer sig för att gå igenom fallet Jesus. Efter att levtt större delen av sitt liv som tvivlare och ateist, började han att systematiskt gå igenom för och emot i fallet Jesus efter att hans fru Leslie hade blivit kristen. Den positiva förändring han såg i hennes liv sporrade honom att noga undersöka vad man vet och inte vet om Jesus och uppståndelsen. Han kände att han måste gå till botten med de fakta som talade för och emot kristendomen och gav sig in i fallet med mer energi han ägnat åt något annat reportage dittills i karriären. Han börjar i del 1 med att undersöka dokumenten, dvs evangelierna och han samtalar med några av USA:s främsta forskare och teologer på olika områden och får svar på frågor som: Kan vi lita på texterna om Jesus? Har texterna förvanskats? Är historiens Jesus samma som trons Jesus? Samtalen förs i intervjuform och Lee som ännu inte var en troende gör sitt yttersta för att hitta svagheter och få intervjuoffren på fall.

I del 2 går han igenom Jesu identitet och anspråket på att han var Guds son och i del 3 avhandlas uppståndelsen på samma sätt. Varje gång intervjuar han en person som är framstående och kunnig inom respektive ämnesområde. Det faktum att Lee inte är troende när han skriver boken gör att han ställer de svåraste frågorna han

kan komma på, och denna motsättning gör att boken blir mycket spännande och nyttig att läsa för både den som tror och den som inte har en tro. Dessa frågor om evangeliernas trovärdighet, Jesu identitet och uppståndelsen är kärnfrågor i kristen tro som det är utomordentligt viktigt att man har en korrekt uppfattning om när man ska ta ställning. Har Jesus uppstått eller är det bara en myt som lärjungarna hittade på för att de inte ville acceptera att Jesus var död? Svaret på den frågan är ju faktiskt avgörande för varje människa! Sammantaget tycker jag att det är en mycket intressant bok som jag läst om flera gånger, och varje gång har jag känt mig upplyft och stärkt i min tro. Med andra ord kan jag varmt rekommendera boken och jag hoppas att du finner den lika spännande och intressant som jag!

Richard Adestrom

Boken är utgiven av Libris förlag i Örebro och finns som Daisy hos TPB.

Boktips: Vägar till bön av Syster Veronica.

Sedan 2003 pågår en dialog mellan pingst och den katolska kyrkan där dominikanersyster Veronica är en av deltagarna. Hon har under åren släppt ett antal böcker och bloggar även på Internet på sriveronica.blogspot.com.

Kerstin Wingård tipsar om "Vägar till bön" som är en vägledning för

ett kristet böneliv. Syster Veronica säger i förordet att boken har två syften: att ge en elementär undervisning om bön samt att ge stöd åt dem som börjat gå bönens väg.

Utgiven av Artos förlag och finns som Daisy hos TPB.

Medlemsnytt

Vi har glädjen att hälsa följande välkomna som medlemmar:

Kristen synskadad medlem

Sune Lindberg, Kalmar

Måns Högström, Uppsala

Lena Sjödélius, Valbo

Stödjande medlem

Gunnar Sjödélius, Valbo

Tävling:

Kristendomsordbowling

Vinn en ljudbok eller musik-CD.

Bland de rätt inkomna svaren lottar vi ut en ljudbok/CD-skiva. Vinnaren får välja en av dessa tre: Ett brustet Halleluja – Tomas Sjödén. Drabbad av det oväntade – Elisabeth Sandlund. Ung Psalm – en musik-CD med artister som Ingemar Olsson, Tomas Andersson Wij, Börge Ring, Anna Stadling och många fler. Vi måste ha ditt svar senast den 9:e oktober.

Tävlingen: Tio personer möts vid ett kyrkkaffe. Alla har de olika erfarenheter och intressen inom kristendomen. Kan du, genom att kasta om bokstäverna i personernas namn, lista ut vilka dessa intressen och erfarenheter är?

Exempel: Tore Scnekk = kors-

tecken. Lite hjälp har du fått då första bokstaven i varje ord står inom parentes. Att det heter ord-bowling beror på att det är tio bokstäver i varje ord, vilket kan jämföras med tio kuglor i bowling. Lycka till önskar Erik Bondesson!

1. Mailis Tock (k)
2. Malin Gröfs (f)
3. Sven Ädelmo (o)
4. Peter Noddo (t)
5. Torsten Tap (p)
6. Lenne Bäkes (b)
7. Nettan Darv (n)
8. Irmeli Kehm (h)
9. Finn Dormak (k)
10. Doris Menkt (k)

Medlemsporträtt

-Vi behöver be tillsammans!

Foto: Conny Svensson

Jim Lagerlöf 24 år, medlem i Syskonbandet och ledamot i BUR (Barn- och ungdomsrådet).

Jim bor i Uppsala och studerar till präst i Svenska kyrkan. Han har läst 2,5 år av sin utbildning och har blivit antagen till Karlstads stift och har lika lång tid kvar att läsa.

Är född med grå starr och opererades på 80-talet och är med hjälp av kontaktlinser synsvag.

Hur har din sommar varit?

Det har varit en lång sommar. Jag har praktiserat i en församling i Dalsland och varit med på dop, bröllop och begravning och har även fått predika lite grand.

Sedan har jag varit i min hemförsamling och hjälpt till och haft två Gudstjänster. Jag var med på en ekumenisk Gudstjänst i Arvika med Svenska kyrkan, Pingstvännen och Missionskyrkan och predikade om kyrkans enhet. När man är antagen så får man börja predika inom det stift man är antagen i. Har även varit tre veckor på en retreatgård .

Hur kom du i kontakt med Syskonbandet?

-Jag kom i kontakt med Syskonbandet för väldigt länge sedan genom tidningen Onesimus som sedan bytte namn till Kompass som jag fick hem på kassett. Jag var egentligen inte kristen som barn men jag mindes att Syskonbandet fanns och jag tog kontakt när jag blev äldre för att se om jag kunde tillföra något och få ut något av gemenskapen i Syskonbandet. I vint-

ras var jag med på Syskonbandets ungdomsläger. Det var fina dagar. Vi hade kvällsandakter som jag uppskattade väldigt mycket. Vi sjöng lovsånger tillsammans och bad. Gemensam bön är en viktig sak inte bara i Gudstjänstlivet utan att man kan hitta andra sammanhang där vi kan be tillsammans.

Vi hälsar Jim välkommen till BUR och önskar all lycka i fortsatta studier.

Ronny Gilderskär

Gemenskapshelg i söder

I höst är det dags för gemenskapshelg i Göingetrakt! Syskonbandet bjuder in till en helg för god gemenskap där händer, fötter och tanke brukas. Vi kommer få keramikundervisning och skapa med våra händer i det härliga lermaterialet. Fötterna kommer vi få träna på att hålla i schack samtidigt som vi siktar mot boet då vi provar på curling. Pastor Tommy Kjellman gästar oss och håller i undervisning och seminarium utifrån temat: Hur kan Gud använda våra händer och fötter? Det blir också tid för andakt, sång och erfarenhetsutbyte och vi deltar i ekumenisk söndagsgudstjänst på orten.

Tid: 18-20 november. Start kl 16 på fredagen och avslut kl 14 på söndagen

Plats: Glimåkra folkhögskola i nordöstra Skåne. Enklarest tar du dig med tåg till Osby och sedan färdtjänst/taxi. Hör av dig med dina tider så kan samåkning ev. ordnas.

Pris: Det subventionerade priset för medlemmar är 700 kr. För medlemmar som i år är 25 år eller yngre är priset 550 kr. För övriga är priset 1050 kr.

I priset ingår all mat och logi i dubbelrum, aktiviteter, lakan och handduk. Syskonbandet subventionerar den del av din resa som överstiger 500 kr och med maximalt 700 kr.

Anmälan: senast den 20 oktober till Tina tel. 08-641 30 95 eller e-post tina@syskonbandet.se. Antalet platser är begränsade så vänta inte med att anmäla dig!

Medlemmar, icke medlemmar och även ledarhundar är välkomna!

Tina Hanson

Människans bästa vän!

I våras kom det en fråga till Syskonbandet om vi kunde ställa upp med en sekreterare till SLHF's (Sveriges Ledarhundföräres förening) årsmöte. Det gjorde jag gärna då det även gavs tillfälle till att besöka Almåsa, ett ställe jag hört mycket om sedan jag kom till Syskonbandet!

För att få litet bakgrund om SLHF hittade jag bland annat detta på deras hemsida: Vad gör SLHF? "Vi arbetar bland annat med påverkansarbete exempelvis när det gäller tillgängligheten för synskadade med ledarhund. Ett exempel på det arbetet är att vi genomfört ett seminarium i Sveriges Riksdag och bedrivit en namninsamlingskampanj mot SJ rörande tillgängligheten för synskadade med ledarhund på tåg. Ett prioriterat

arbetsområde för SLHF är tillgänglighet för ledarhundsekipage i det offentliga rummet. Vi i SLHF tycker det är en självklarhet att ledarhundsekipage ska ha tillträde till alla offentliga lokaler, caféer, restauranger, butiker, apotek och liknande platser.”

Vi har flera medlemmar i Syskonbandet som har ledarhund och på plats träffade jag Lena Johansson, Rut Ekström och Hjördis Lindström. Vi samtalade lite om vad hundarna och SLHF betyder för dem. När det gäller att ta med sin ledarhund till kyrkan visade det sig att de alla har positiva erfarenheter även om man haft olika lösningar i olika kyrkor på placeringen av hundarna. Så här berättar de:

Rut: Jag har fått många kontakter över hela landet tack vare SLHF som jag varit medlem i sedan 1992. När vi gick hinderbanan senast så filmades det och finns nu på Internet på Youtube om man söker på ”ledarhund i hinderbana”. Jag har inte några problem med att ta med mig min hund Nadja in i kyrkan. Vi åker med ”kyrktaxi” eftersom kyrkan ligger en bit bort. Nadja ligger vid mina fötter under Gudstjänsten och det brukar vara vänliga människor som frågar om hon vill ha vatten eller något. Sedan en tid tillbaka har jag även fått en talande GPS. Det är en liten manick som berättar om vart jag befinner mig och i

vilket väderstreck jag går. Den kan även komma ihåg rutter som jag brukar gå och talar om ifall jag kommer ur kurs. Det är ett mycket bra komplement för mig tillsammans med min hund som jag är så nöjd med!

Hjördis: Jag tycker att tillgänglighetsarbetet är viktigt. Det borde finnas en lagstiftning som ger oss rätt till att få tillträde till arbetsplatser med mera. Tyvärr är det så att man är utestängd från vissa aktiviteter när man har ledarhund. I kyrkan är det aldrig några problem utan där får Ina ligga på kontoret när det är Gudstjänst. Vi är några ledarhundsförare i norrbotten/västerbotten som på eget initiativ brukar försöka träffas en gång per år och ha dressyr och umgås. Jag känner mig mycket friare när jag går med min hund och slipper även få tennisarm vilket käppen brukar orsaka.

Lena: Jag är mycket mer oberoende tillsammans med Rosie som min hund heter. Hon har underlättat min tillvaro och dessutom kommer jag ut mer än vad jag skulle göra annars. I SLHF får jag träffa andra i liknande situationer och vi kan utbyta erfarenheter och har fin gemenskap. Här på Almåsa finns det även en träningsbana där vi kan träna våra hundar. En ledarhund är inget självspelande piano utan den måste ständigt få träning och vara aktiv för att fungera så bra som möjligt. Vi är i Skäggetorps

kyrka ofta och Rosie har lärt sig kommando-ordet "kyrka" och då knatar vi iväg dit, ibland tycker hon nog att blir litet väl ofta och kan vara litet motsträvig. Väl i kyrkan har hon många vänner som vill hälsa och hon har fått en egen korg innanför entrén. Tidigare låg hon inne i själva kyrkan och när Gudstjänsten började närma sig sitt slut och hon hörde orden "låt oss gå i frid" så började svansen gå och när hon hörde "och tjäna Herren med glädje" så for hon upp och gjorde just det för då visste hon att det var slut och det kanske var kyrkkaffe eller något annat spännande på gång!

Djurtema

I några nummer av medlemstidningen nu i höst skriver vi om Syskonbandare och deras relationer till djur. Har du något du vill dela med dig av? Hör av dig till kansliet!

Ronny Gilderskär

Våra syskon i Finland

I oktober går Nordisk konferens för kristna synskadade av stapeln i Helsingfors. Jag tog kontakt med deras ordförande Ari Talja för att få lite bakgrund till deras förenings historia inför vår resa och här är hans berättelse om deras förening.

Näkövammaisten Kristillinen Yhdistys ry (Synskadades kristna förening) grundades år 1947. Förebilden var Syskonbandet i Sverige. Efter kriget var det några fin-

ländare, som flyttat till Sverige, aktiva i Syskonbandets verksamhet. Bland dessa var Ruth Ekström. Föreningens ändamål har varit "att förena synskadade och deras vänner i Kristi kärlek", som det står skrivet i stadgarna. Också seende kan vara medlemmar, dock är den största delen av medlemmarna synskadade. Föreningen är ekumenisk, vi har medlemmar i lutherska kyrkan, pingströrelsen, ortodoxa kyrkan, adventister och frikyrkan etc.

Föreningen har inga egna samlingslokaler. En traditionell samlingsplats för våra arrangemang har varit i det s.k. "De Blindas Hus" på Terrassgatan 11 A i Helsingfors. Där ordnas våra månadsmöten, eller som vi kallar dem, månadsandakter.

Vår ekonomi består av medlemsavgifter och frivilliga gåvor.

Stödandet av missionsarbetet har varit en viktig del av verksamheten.

Namibien har varit missionsfältet för Finska Missionssällskapet ända sedan 1868, när den första finska missionären Martti Rautanen åkte dit. I slutet av 1960-talet startades ett rehabilitationsprojekt för synskadade i Namibien tillsammans med Missionssällskapet, Synskadades Centralförbund och andra organisationer. Kristna föreningen har varit aktivt genom att samarbeta med blindskolan i Engela. Från Engela har också en lärare, Tuulikki Nekundi, be-

sökt Finland flera gånger. En viktig del av vårt missionsstöd är Finlands närområden - Estland och ryska Karelen. Genom missionsorganisationen IRRTV stödjer vi en blindskola i staden Petroskoi i ryska Karelen. Vi har också kontakter med synskadade i Estland.

En del av verksamheten är att sprida biblar och andra kristna böcker i tillgänglig form för synskadade. Det här arbetet börjades på 1970-talet med att sälja bibeldelar på kassett. Jag köpte mitt första Nya Testament från kristna föreningen efter konfirmationsskolan år 1979. Den första kommersiella Daisy-talboken i Finland, bibeln, gavs ut 2008 av förlaget Gracevoice. Så nu är vi inne i den digitala tiden med bibeln också.

Vi ger ut en taltidning, som heter Sanan Silta (Ordets bro /Ordets brygga). Tidningen började att ges ut på kassett i mitten av 1980-talet. Sedan några år tillbaka har den utkommit på Daisy-skiva 3-4 gånger/år.

Medlemsantalet i föreningen är cirka 200. Vår förening är en riksförening, men verksamheten är mest koncentrerad på huvudstadsområdet. Den kristna verksamheten bland synskadade i Finland har några skillnader jämfört med våra nordiska grannländer. Lutherska kyrkan i Finland har lokala aktiviteter i sina församlingar. I stora stadsförsam-

lingar har kyrkan en egen diakon för synskadade, som har ansvar för kyrkans arbete bland synskadade. Lutherska kyrkans kyrkostyrelse har också en speciell sekreterare för handikappsarbetet, som har ansvar för hela kyrkans arbete bland specialgrupper, som synskadade, döva, utvecklingsstörda osv.

Pingströrelsen i Finland har också arbete bland synskadade som del av det inre missionsarbetet. Många kristna församlingar och organisationer ger ut taltidningar. I Finland finns också en kristen radiostation, som sänder i hela landet som heter Radio Dei. Det finns också en kristen TV-kanal, TV7, som kan ses på Internet och i kabelnätet.

Ari Talja

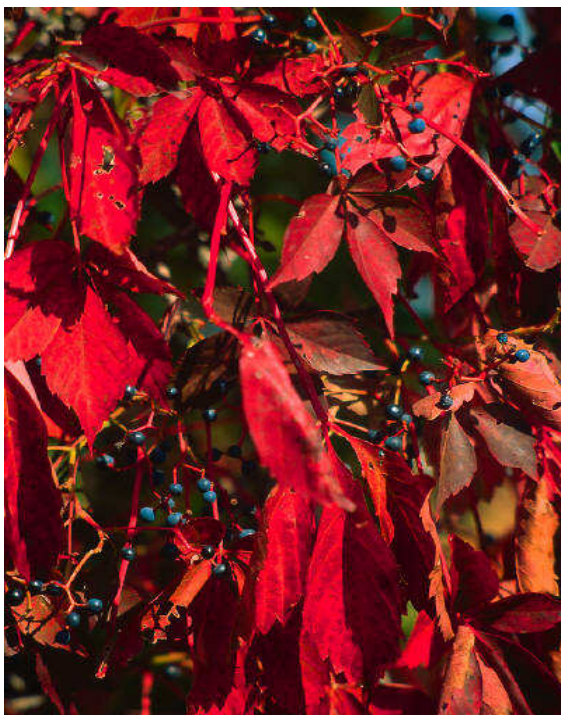
Betraktelse

500 år är som 50 år och 50 år såsom 500 år.

”När fyller du 500 år?” den lilla flickan ställer frågan till mig. Jag ler lite när jag svarar att så gammal brukar ingen människa bli. Nuförtiden, lägger jag till med tanke på Noa och de andra i 1 Mosebok. Vi kommer fram till att det är 50 år hon menar. Jag, som nyss tvingats släppa taget om 45 års-strecket och vippat över mot 50, vill inte rutscha dit i tanken än på ett tag. Jag förklarar att det är några år kvar och hur många år hon hinner bli då. Hon är nöjd

med detta och fortsätter att skala morötter. Självt är jag i tanken kvar i det hav av tid hon först hade gett mig, 500 år! Tänk att leva i 500 år! Vad mycket jag skulle få vara med om! Tittar jag bakåt i tiden så skulle jag hamna i häxprocesser, koleraepidemier, grym fattigdom och snäv världsbild. Nej, jag vill inte gå långt bakåt i tiden men att få vara med i flera hundra år till, hur skulle det vara? Om jag skulle åldras i en lämplig takt och ha kraft och hälsa kvar i något hundratal år till. Skulle jag vilja vara med så länge? I Bibeln berättas om bl.a Isak och David att de var "mätt på att leva" när de dog vid hög ålder. Mätt på att leva är ett bra uttryck. 500 år skulle t o m i tanken göra mig övermätt på att leva, för livet är inte bara glada dagar. Den livslängd vi kan hoppas på i vår del av världen räcker nog gott. Vad ger mitt liv mättnad? Kommer jag någonsin att känna mig färdig med livet? Jag bär på hoppet om att när jag dör så får jag leva med Gud i evigheten. Där blir jag inte trött av oro eller sorg men tänk om jag blir less? En evighet!?! Fast det blir på ett annat sätt så då går det inte att riktigt jämföra med det här livet. Tankarna genomkorsar mitt huvud medan jag sopar upp sand och grus som följt med in i huset från den blöta asfalten. Hösten har med sig tankar om jordens vila, buskar som ska

skyddas mot vinterkylan, mörkret som sänker sig och allhelgonatidens tankar på evigheten. Ett stilla vemod både i naturen och i tanken. Allt i denna värld är begränsat och har ett slut. Det kan kännas sorgligt eller som en stilla insikt.

När jag skriver detta ligger min farbror för döden med sina närmaste runt sig. Sorg. Jag bär fram honom i bön om och om igen. Samtidigt bär vi med oss hoppet om himlen. Min farbror är inte rädd för döden, han är trygg i tron på sin frälsare. Vilken gåva att få ha ett sådant hopp! Jesus sa i Joh. 14:1 "Känn ingen oro. Tro på Gud, och tro på mig. I min faders hus finns många rum. Skulle jag annars säga att jag går bort och bereder plats för er?"

Vi vet att allt ska spira på nytt igen i trädgårdarna när våren kommer. Samma växter men ändå nytt, kanske säger det något om evigheten? Samma men ändå nytt.

Tillsammans med Gud!

Den lilla flickan har nya tankar och funderingar att dela med mig och jag återvänder till nuet. Så ser jag ett samband: För flickan är 50 år som 500 år. För Gud är en dag såsom 1000 år och 1000 år såsom en dag. Flickan och Guds tidsuppfattning är närmare varandra än min. Tanken att evigheten är som att leva i ett flödande nu, likt barn som är uppfyllda av stunden, är lockande. Evigheten verkar så långt mycket mer spännande än att få leva i 500 år här på jorden.

Anna B Ruther

(Anna är barn och ungdomspräst i Umeå landsförsamling och var med oss på Tollare tillsammans med maken Torbjörn Ruther och deras två barn.)

Från redaktören

Som du säkert vet så ges denna tidning ut i flera olika format: punktskrift, Daisy och svartskrift. Vi jobbar på att den ska vara tillgänglig för alla på det sätt som bäst passar var och en. Med teknikens utveckling så finns det nu också möjlighet att få tidningen med e-post. Den kommer då som text men även bifogad som en rtf-fil att läsa i t.ex. Word samt en Pdf-fil som kanske passar bäst för dig som läser med förstoring där även bilder är med. Från och med augusti lägger vi även ut den inlästa versionen på vår hemsida. Du kan alltså lyssna på tidningen direkt på vår hemsida www.syskonbandet.se genom att klicka på "Medlemstidning" där de olika digitala varianterna av tidningen finns. För dig som lyssnar på Daisy och är en van Internet-användare kanske detta är ett bättre alternativ? Om du vill prova på något annat format än det du använder idag så hör av dig!

Ronny Gilderskär

Syskonbandet

Medlemstidning för Kristna synskadades förening Syskonbandet.

Utkommer i punktskrift, svartskrift och på Daisy. September 2011.

Adress: Syskonbandet, Gotlandsgatan 46, 5 tr, 116 65 STOCKHOLM.

Ansvarig utgivare: David Lindberg. Redaktör: Ronny Gilderskär.

Telefon, kansli och redaktion: 08-641 30 45, 641 30 95.

E-post: kansliet@syskonbandet.se eller redaktion@syskonbandet.se

Hemsida: www.syskonbandet.se Plusgiro 3 64 49-7 Bankgiro 342-9552